

Тетяна Киценко

Отелло соромно

Дійові особи:

Отелло – генерал-полковник, морпіх, 54 роки

Дездемона – тендітна венеціанка, дочка сенатора, 16 років

Д. – сучка невідомого віку та походження

Природа Д. така, що Отелло бачить її лише кілька разів, в зміненому стані свідомості.

Маски:

Батько Дездемони – Брабанціо, сенатор

Лодовіко – кузен Дездемони

Мати Отелло

Брат Отелло

Папарацці

Телеведуча

Лікарі

Акт 1. Веселе свято

Сцена 1

Отелло в камуфляжних військових штанах, тільнику в чорно-білу смужку і з чорним (як варіант – для маскування) обличчям, у піхвах на портупеї – кортик.

Отелло. Війці, з прибуттям! Наш підрозділ проводить в зоні бойових дій більше часу, ніж у місці постійної дислокації. До того ж, ми посідаємо перше місце за кількістю зламаних щелеп! Отже, відключайте свої мобільні телефони. Один, два, три.

Фільми про армію починаються з того, що «злий» старший офіцер вводить в курс справ своїх солдат і на всіх кричить. Припустимо, я не буду на вас кричати, всіх тут строїти... Хто з вас служив в армії? Зрозуміло. Сьогодні, як то кажуть, – без відзнак.

Знаєте, хто такий «солдат»? Це член (*Показує рукою, що стоїть*), на кінці якого знаходиться чоловік. Коли відчуваєш небезпеку, яйця підтягуються ближче до тіла – і весь ти так теж підтягуєшся. І вже не потрібні всі ці довбані сурогати члена – успіх, влада, престиж, – ти і є член. Стиснув зуби – і вперед. (*Направляє руку, якою показував член, уперед*).

З віком стаєш спокійніше, впевненіше, іде зайва дурь. Ти вже не безбашенний горлоріз. А зрілий, розсудливий член, який може тверезо оцінити ситуацію і відокремити мух від котлет. Вичленити дійсно важливі речі.

Сцена 2

Венеціанське палаццо зразкового утримання.

Дездемона (*хвилюється*). Мене звуть... Д...

Д. Де.

Дездемона. Де...

Голос Батька Дездемони. Дездемона!

Дездемона. Мій батько – се...

Д. Сеньйор.

Дездемона. Се-сенатор...

Д. Ви можете задавати питання за списком.

Рухомий рядок:

Скільки тобі років? У тебе хтось є? Коли вийдеш заміж? Чому розійшлася з колишнім? Коли ти вже народиш? Чому така худа? Ти що, погладшала? У тебе свої вії? А що з губами? Чому з моря така бліда повернулася? Яка у те' зарплатня? Звідки така розумна взялася? У тебе що, ПМС?
Вуркочуть голуби.

Дездемона. Я не знаю, що відповісти.

Д. Я знаю.

Я (*Кашляе*), вигаданий персонаж, в цій виставі буду грати себе. Мені сказали, це має бути особиста історія – типу «принцип сучасного театру», «я повинна розкритись». Але, чесно кажучи, не розумію, якого раптом хуя. Я живу в (*Кашляе*) Кхи-єві.

Дездемона. Я живу в Венеції, в триповерховому палаццо, вікна якого виходять на Гранд Канал.

Д. У мене було зашибісь щасливе дитинство. Коли мені було 5, я впала з велосипеда. Я плакала від болю, образи і, щоб не лаяли, ховала синці та подряпини. Я, нах, впала з велосипеда.

Голос Батька Дездемони. Дездемона! Займися справою!!

Дездемона ріже ножицями капусту.

Д. Я експерт з неробства – дольче фа ніенте. Мій рецепт – гіркий кампарі під солодкого Вівальді або солодкий амаретто – під гіркого Равеля.

Дездемона. Я вишиваю, граю на лютні, беру уроки вокалу і танців. Мій улюблений – Ballo dell Fiore.

Д. Це танець «сеньйори не какають». А я – серу! У мене волосся росте на всьому тілі, і я його голю навіть ось тут, на животі. Волосся навіть над губою і навколо сосків, і розмір не більше другого! Грудей. Ноги – 41-й. У мене товсті ноги з мозолями, роздутий живіт, на попереку – розтяжки й на дупі – апельсинова корка. Ви нічого цього не бачите, але повірте. До речі, ви жакливо виглядаєте. А ось мене вважають «першої красунею».

Дездемона. Я дуже схожа на свою матір. У неї волосся було по шиколотки, вона чудово вела домашнє господарство.

Д. Мати щодня робила батькові масаж простати і накачувала кульками вагіну – але нічого з цього їй не допомогло. Щоночі вона лягала в холодне ліжко і дивилася в темряву: батько зраджував їй з повіями, хоча, кажуть, це не зрада. Вона різала ножицями все підряд і спілкувалася зі своїм другим уявним чоловіком.

Дездемона. Я дуже добре її пам'ятаю.

Д. Вона померла при моєму народженні.

Дездемона. Я не пам'ятаю нічого до 6 років. Що б вона зараз сказала?

Д. «Маєш знайти собі чоловіка».

Дездемона. Як я зрозумію, що це він?

Д. Він захоче тебе вбити.

Сміються.

Весела песенька

Тихо ворущаться, шурхотять хітином,
У м'ясо вкладають білі личинки.
Стаєш токсичним, твердим, безневинним –
Аж до найдрібнішої своєї частинки.

Сцена 3

Добавлено примечание ([K1]): «Танец с цветком»
<https://www.youtube.com/watch?v=TT5O6oCN5K8&index=14&list=RDIT5O6oCN5K8>

Отелло з хусткою, на якій вишиті червоні суниці.

Отелло (з вихваланням). Моє місто дісталось ворогу. Мого батька вбили. Моя мати померла. Мій брат загинув. Війна – єдине, що у мене лишилось.

Там проходиш перевірку на шивість: хтозна, як поведеш себе в хвилину небезпеки... Але коли на тебе дивляться тисячі, не маєш права на слабкість.

Ми в оточенні, почався обстріл, б'є з усіх боків. І тіки бачу заграву на обрії: «Лягай!»... А потім тихий такий горизонт – червоний-червоний, – і по ньому чорні танчики.

Відкриваю очі: кров із вух, нудить. Яго... Ми де?

Болото: вийшов з оточення кучугурами.

Ти витягнув мене на собі? Дякую. Ти завжди зі мною.

Ви не відсиджувались в тилу, як деякі генерали.

Не хочу, аби потім на мене показували пальцем всякі мудаки.

Ми маємо вижити.

Смерть – для слабаків. А на війні відчуваєш себе як ніколи живим.

Сцена 4

Дездемона та Д. Навколо – ідеальна чистота.

Голос з динаміка. Уважаемые горожане и гости города. Туристическое бюро «Красвид» приглашает вас совершить увлекательное путешествие по одному из древнейших городов мира – ... *(Кашляет)*. Венеции. Столица Светлейшей Республики прагне відкрити вам свою історико-культурну спадщину, набуту впродовж тисячоліть. Приобретайте билеты на ближайший рейс сегодняшнего дня. Касса находится в здании «Макдональдс».

Дездемона. Я живу в найкращому місті світу. На гербі Венеціанської республіки – Лев Святого Марка.

Д. Вбийте не розумію, чому всі так дрючать на ту Венецію з її гробаною «дольче вітою»! Плювок кави в ось таку *(Показує ніготь)* філіжанку – 5 євро. Пил, галас, пішки не пройде, бо канали, канали смердять, бо каналізація: дихайте, блять, глибше! На Набережній цицьок Fondamenta di Tette повій *тоді* більше, ніж на *окружній тепер*. Юрби туристів. Палаццо гниють, стіни тріскаються, штукатурка обвалюється, все відсиріло аж до верхніх поверхів. А знаєте, що таке «орден Венеції»? Це коли на вас сиранув голуб. Жирні, нахабні, відгодовані і в такій кількості, що хочеться взяти дробовик і показати, хто тут, блять, вінець еволюції!

Дездемона. Я стою по кісточки у воді і дивлюся на пляму цвілі на всю стіну.

Чути, як дзижчать мухи, шурхотять таргани, зі стелі в таз тихо капає вода.

На стіні з'являються написи:

Маєш добре вчитися. Мусиш бути гарной господинею. Слухайся батьків. Будь охайною. Не смій принести в пелені. Дівчина має бути скромною. Мусиш економити. Спочатку заслужи. Як ти себе любиш. Будь м'якшою, уступай. У тебе жадливий характер. *Вуркочуть голуби.*

Д. Бля, от що із цим робити?!

Сцена 5

Ті ж. З'являється Отелло в формі морпіха, з чорним (як варіант - для маскуванню) обличчям. Демонструє елементи східних єдиноборств, рукопашного бою, володіння кортиком. Рве на собі тільник, трощить однією лівою три цеглини, поставлені одна на одну, розбиває об голову дві пляшки (по одній в кожній руці). І, нарешті, бере в зуби стіл і повертається з ним **навколо себе**.
Дама в захваті.

Добавлено примечание ([kk2]): Показові виступи морпихів <https://www.youtube.com/watch?v=OxoXG2NduY>

Дездемона (звертаючись до Отелло). Ви любите «Танок з квіткою»?

Отелло. Я. Взагалі. Не сплю.

Отелло ламає об спину палку та йде, тягнучи за собою брезент зі зламаними палками, цеглинами, битим склом і рваним тільником.

Дездемона. Мое щастя - з ним. Довгими зимовими вечорами я буду слухати про його подвиги, а він - гріти мої долоні.

Д. Найманець, негр, майже мусульманин, з сережкою в вусі, на тридцять років старший. Наші рафіновані аристократи офігеють: сама в шоці.

Дездемона. Але як з ним себе поводити?!

Д. Спокійно. Слухай. Підходиш. «Ви щось таке розповідали, а я якраз... капусту ножом протикала»...

Дездемона. Ножицями.

Д. «Розкажіть ще раз для мене, будь ласка, з ось цього місця»... як там в перекладі Стешенко...

Дивишся - зачаровано. Все.

Сцена 6. АСМР-відео Дездемони

Дездемона сидить, освітлена свічкою, ніжно мне капусту, та хрумтить. Говорить вологим, інтимним шепотом, все тихіше й тихіше. Зрідка зітхає. Світло поступово гасне. Під кінець шепіт стає майже нерозбірливим.

Дездемона. Я так люблю, як ви це розповідаєте: «За роком рік, про битви, про облоги...» У мене аж мурашки по шкірі...

За роком рік; про битви, про облоги,

Лихі пригоди на землі і морі,

Як був не раз на волосок від смерті,

Як полонив тебе жорстокий ворог

І в рабство запродав та як опісля

Ти вирвався на волю;

І про всі твої мандрівки,-

В краях печер великих і пустель

Безмежних, неродючих, серед скель,

Що досягають маківками неба;

Казав про канібалів-людожерів,

Про тих людей, що голови у них

Ростуть попід плечима,

З посадженими глибоко очима...

Сцена 7

Розслабившись, Отелло сидить у ванні (або іншій ємкості), по його тілу біжать мурашки.

Отелло (ричить). Скажена. Спокуслива! Божественна!

Світло. Отелло миється.

Яскраве світло. Отелло вилізає з ванни. По черзі бере з

армійського стільця і надягає на себе труси, шкарпетки,

підштаники, майку, футболку, військову форму, черевики,

бронежилет, броньовану каску, плащ-палатку, маскування.

Повертається до залу.

Отелло. Таке відчуття, що я голий.

Бере автомат, спрямовує його на глядачів. Бачить перед собою зображення Дездемони, опускає автомат.

Отелло. Ти створила критичну масу атаки. І я перед тобою тепер – атакуючий лідер. Я можу все. Можу не їсти місяць. Можу годинами знаходитись в крижаній воді. Знищити танк, збити ракету. Крізь мене проходить вісь, на якій я «всьо вертел» – небо, землю і те, що під землею. Я все покладаю до твоїх ніг.

Сцена 8

Плескається вода. Дездемона і Д. пливуть в човні по каналу.

Дездемона. Він все покладає до моїх ніг.

Д. Чорна сукня, густа вуаль, м'які черевики.

Дездемона. В голові – туман, навколо – темрява. Чуєш? Десь на Fondamenta di Tette...

Д. ... горлає пісню п'яна повія. Треба було не пити.

Дездемона. Руки холодні, як риби...

Д. ...дрижать.

Слухай, а DeathDemona – «демон смерті»? Коли у тебе день янгола? Боже, як херово...

Дездемона. Боже, що я роблю. Ми ж домовилися з Інесою вишивати в неділю...

Д. Подумай краще, що у тебе немає паспорта.

Дездемона. Кассіо все влаштував.

Д. А гроші?

Дездемона. Допоміг дістати Кассіо.

Д. (з підозрою). А гондольєр?

Дездемона (заспокійливо). Найняв Кассіо. Боже, ми без Кассіо, як без рук. Такий душка, так чудово все влаштував.

Д. І все ж.

Дездемона. Отелло сказав, якщо я не приїду, він розпоре собі живіт.

Д. О, так!

Дездемона намагається ножицями розпороти собі живіт.

Д. То повернути назад?

Дездемона. Так. Ні.

Д. Гаразд, не сци: тільки безумства й запам'ятовуються. Думаю, твій янгол-охоронець зараз в повному ахуї.

З'являється Отелло.

Дездемона. Солдате мій!

Отелло розгортає маскування, під ним ховаються Дездемона і Д.

Сцена 9

Відео для Дездемони

анімаційний фільм

Грає літургійна музика. На бруківці – мухи, таргани, голуби, видно нижній рівень Собору Святого Марка й дзвіниці. Камера повільно піднімається вище й вище. Чутно голоси за кадром.

Браття, благодарим всегда за все Бога и Отца, во имя Господа нашего, повинуюсь друг другу в страхе Божиим.

15 яець та 15 жовтків збити з 3 склянками цукру.

Жены, повинуйтесь своим мужьям, как Господу; потому что муж есть глава жены, как и Христос глава Церкви, и Он же Спаситель тела. Додати півлітри сметани, 500 грам розтопленого масла. Но как Церковь повинуется Христу, так и жены своим мужьям во всем. 200 грам дріжджів розчинити в півлітрах теплого молока, всипати борошно й місити, доки не почне відставати від рук. Мужья любите своих жен, как и Христос возлюбил Церковь и предал Себя за нее. Вимішати. Коли підійде, викладати у змазані маслом форми, заповнюючи на третину. И освятити ее, очистив банею водною, посредством слова... дабы она была свята и непорочна. Коли підросне до половини форми, ставити в піч.

Видно верхівку дзвіниці: замість шпиля на ній – Трійця. Зображення Трійці відпадає, за ним – паска з двома яйцями.

Він захищає і наповнює. Зачаровує і поневолює. Він – альфа і омега, початок і кінець, вісь Всесвіту. Він є любов.

Зображення паски змінює кортик Отелло. Він, як ракета, злітає, спрямований до далеких галактик.

Освящение пасхальных куличей производится по расписанию, указанному на сайте собора. Напоминаем: вселенское православие не признало Украинскую православную церковь Киевского патриархата, канонической православной церковью на Украине считается Украинская православная церковь Московского патриархата с центром в Киево-Печерской Лавре.

Добавлено примечание ([КЗ]): <http://kp.ua/life/537674-paskhalnye-bohosluzheniya-v-monastyriakh-upts-horoda-kyeva>

На дзвіницю і Собор Святого Марка сруть голуби.

Сцена 8. Продовження

З маскування Отелло з'являються голова і руки Дездемони. Вона змахує хусткою Отелло: на безіменному пальці – обручка.

Дездемона. А правда, що чоловіки думають Богом?

Отелло. Я все покладаю до твоїх ніг.

З-під маскування з'являється Д. з бутилем.

Д. Ми тут святкуємо, а там – татусь зі смолоскипом.

Дездемона (блідне). Вони озброєні.

Отелло стрімко йде.

Сцена 10

П'ятизірковий готель «Стрілець», навколо – ідеальний порядок.

Дездемона ріже ножицями все підряд, Д. розважає її розмовою.

Д. Я ні мишей, ні змії, ні павуків не боюся. Тільки тарганів. І то не великих, а цих – прусаків. Пам'ятаю, прийшли ми до друзів, смажимо картоплю. Тарілки помили з «Галою» і тримаємо в руках. Я стою посеред кухні, і всюди – на стінах, столі, стільцях – ці тварюки. Піднімаю голову на стелю – вони і там!!! Знаєш, так шурхотять...

Дездемона. Я маю йому довіряти. Я маю йому довіряти. Я маю йому довіряти.

Д. Чекає та сподіватися – чудовий спосіб з'їхати з глузду.
Відійди від вікна.

Дездемона. Тут пахне чимось дивним, чужими немитими спинами та клопами в депресії. Де все, до чого я звикла, та білі накрохмалені серветки на столиках?

Д. Гіпюрові накидки на подушки та оксамитовий чохол на телевизор.
Чутно, як дзижчать мухи та зі стелі тихо капає вода.

Дездемона. Що я тут роблю?

Д. Без айфона, планшета і ноутбука.

Дездемона. Час тягнеться, як старе тісто. І кам'яніс отут
(Береться за горло).

Д. До речі, ви знаєте, що голодні таргани залазять під ковдру та їдять ваш епідерміс? А ще у мене був знайомий, якому тарган заповз у вухо та зніс там яйце.

Дездемона затикає вуха.

Дездемона. Може, накласти на себе руки прямо зараз? Як там, щоб не дуже себе спотворити?

Д. Прийде – а ти тут лежиш вся в крові. Або як ти там накладеши на себе руки. Лежиш так. Ні, ось так. До речі, ти поголила ноги? Кажуть, нігті та волосся після смерті продовжують рости. І ось він дивиться – а там о, боже! По всьому тілу – щетина!
У нічній тиші вуркочуть голуби.

Дездемона. Хто? Що це?

Д. Це за тобою. Хочуть дізнатися, чи в тебе все гаразд.

Сцена 11

Дездемона та Д. заходять до будівлі сенату, їх обступають папарацці.

Питання журналістів:

Ви вже повінчалися? Де збираєтесь жити? У вас вже був секс з мавром? Скільки плануєте мати дітей? Як батько ставиться до вашого заміжжя?

Заставка

Як на ляляля іменини
Іспекли ми балабай.
Балабай, балабай...
Кого хочеш, вибирай на шоу «Балабай»!

Телестудія. Аплодисменти. Д. – в образі Телеведучої.

Перед Дездемоною з'являються дві кнопки. Аплодисменти.

Дездемона. Мені шкода батька. Мені шкода Отелло. Я мушу зараз когось із них обрати?

Телеведуча. Може, визнаєш варіант чорної магії?
Сміх.

Дездемона. Так. Ні. Так.

Тисне на кнопку: в студії з'являється Отелло.

Телеведуча. Красуня та взірєць чеснот,
Про шлюб не хоче ані слова чути
Та відмовляє кращим женихам –
Аж раптом кинулась без страху глузувань
В обійми чорного страховиська – Отелло!!!

Отелло та Дездемона обіймаються. Аплодисменти.

Телеведуча. Вітаю! Біле на чорному добре виглядає!

Аплодисменти. З'явившись з-за лаштунків, Батько Дездемони кривиться, як скульптури Мессершмітта. На прискореному відтворенні демонструється відео «Монологу Батька»: він щось нерозбірливо пищить та комічно махає руками.

Батько Дездемони. Ти, мавр, за жінкою дивись собі!
Збрехала батьку – збреше і тобі!

Сміх. Аплодисменти. Батька Дездемони забирають за лаштунки.

Телеведуча (звертається до Дездемони). Як слухняна дочка сенатора могла втекти із мавром?

Пісня Дездемони

Він тільки може так мене любить.
Йому беззаперечно вірю.
Я хочу розчинитись в нім
І поруч бути завжди мрію.

Він – мій перший, він старший, він краший.
Він сильний духом. Він стільки пережив.
Пишатимусь ним навіть з того світу.
Він мій прапор, моє знамено.

Моє щастя – з ним.

Аплодисменти.

Сцена 12

Дім Дездемони. Чути, як зі стелі капає вода. Дездемона та Д. збирають речі.

Дездемона наспівує «Пісню Дездемони».

Дездемона (бурмоче). Моє щастя – з ним.

Дездемона та Д. спускаються сходами, озираються на вікно.

Дездемона. Тато.

У вікні колишеться фіранка, але ніхто так і не з'являється.

Д. Тому що люди – суки й обожнюють мучити одне одного.

Дзижчання мух та решту звуків накриває звук прибою.

Акт 2. Афгапаті

Сцена 1

Каюту качає. Д. з люттю штовхає об стіну порожню пляшку. Бліда Дездемона бовтається у ліжку-гамаку.

Дездемона. Тобі теж погано?

Д. Ні.

Д. вибігає, блже за борт, повертається: її трясе. Дездемона пильно на неї дивиться.

Д. Просто морська хвороба!

Д. п'є воду, в неї тремтять руки.

Дездемона. А туди, куди ми ідемо, – це де?

Д. Хуй знає де.

Дездемона. Небезпека! Труднощі військового життя! Я буду зносити їх з героїчної стійкістю! Виносити пораних з поля бою! Я буду прикладом для інших жінок!

Д. Генеральшею.

Дездемона вибігає, блже за борт. Повертається.

Дездемона. Добре, що ми на різних кораблях: дружина має бути завжди красивою для свого чоловіка.

Д. Інакше - пиздець.

Глибоко дихає, намагаючись вгамувати нудоту.

Дездемона. Ти знаєш, що нам відміряно певну кількість подихів, і коли вони закінчуються, людина вмирає?

Деякий час не дихають. Дездемона притискає до рота хустку, Д. блює за борт. Повертається.

Д. (оголошує) Вірші!

В мені все найкраще з'єдналось до купи -
Мозку півкулі й півкулі на дупі!

Дездемона. А що, якщо жінка розумна й некрасива?

А якщо красива і дурна?

А якщо потворна та дурна?

А як би ти описала справді ідеальну жінку, чесноти якої визнано б навіть лихослів'я?

Д. Генератор похвал у нас Яго. Мені ближче генератор матів.

Дездемона. Ми пливемо на острів, де жила Афродіта. Будемо жити в фортеці, збудованій Леонардо да Вінчі...

Д. ...І пити командарію: Кассіо казав, після неї немає похмілля.

Дездемона. Я вперше в житті побачу гори! Муфлонів, камелеонів, деревних жабок!

Д. Мезе!

Дездемона. Що?

Д. «Мезе» в перекладі з кіпрського означає «хочу все».

Сцена 2

Дездемона та Д. ступають на тверду землю. У Дездемони - банка з капустою з ножицями у ній, хустка Отелло. Чути звук труби.

Голос з динаміка. Уважаемые горожане и гости столицы.

Туристическое бюро «Краевид» приглашает вас совершить увлекательное путешествие по одному из древнейших городов мира - Дездемона та Д. кашляють.

З'являється Отелло.

Отелло. Війці, вітаю з прибуттям!

Дездемона та Д. (підкидаючи руки). Мезе!

Отелло опускає руку Дездемони.

Отелло. У мене на плацу завжди ідеальний порядок. Кожна рота побудована в розгорнутий двушеренговий стрій, командири роти стоять перед серединою роти, старші техніки - праворуч від групи управління, сигналісти-барабанщики - праворуч старшого техника, заступники командира роти - за два кроки від сигналіста-барабанщика, кожен старшина роти - на лівому фланзі роти.

Дездемона. Краса!

Отелло. По казармах розійдись!

Сцена 3

Спальня. Отелло підносить Дездемону.

Отелло. З тобою добре мені,

ти в крові моїй, кістках.

нарешті я став живий,

без тебе був - наче прах.

Розумна, ніжна, струнка:

кращою нема на землі.

Дивлюся в прірву очей -

і бачу себе в тобі.

Дездемона. Ти – мій перший, ти старший, ти кращий.
Ти сильний духом. Ти стільки пережив.
Ти мій прапор, моє знамено.

Отелло. Тільки ти врятуєш мене, мала. Тільки ти одна. Раніше я за себе не боявся. А тепер... Якщо загину, тобі лишиться тільки...

Дездемона. Я завжди буду поруч. Пишатимусь тобою навіть з того світу.

Отелло. Я все покладаю до твоїх ніг.

Отелло засинає. На постаменті від Діви Марії стоїть Дездемона: розгубленість в ній бореться з розчаруванням.

Під вікнами чути смертельний галас, Отелло прокидається.

Отелло (*кидаючись до виходу*). Кохання в тебе чи то нежить –
Військовий собі не належить.

Стрімко іде.

Дездемона. А ми будемо виносити поранених з поля бою?!

Сцена 4

Дездемона та Д. в фортеці, збудованій в 14-му столітті Леонардо да Вінчі. Над входом в неї – золочений герб Венеціанської республіки з Левом Святого Марка.

Д. От жеш, блять! Немає щастя в житті!

Коли я погоджувалась іти на край світу, не думала, що тут так смердить казармою.

Дездемона. Може, нам оглянути історичні пам'ятки?

Д. Ти уже в історичній пам'ятці!

Дездемона. Диви, герб Венеціанської республіки з Левом Святого Марка!

Д. Прощутто жакливе. Поленту готувати не вміють. Поліцейські одягнені, як обшарпанці. Ліжко скрипить, меблі на шмарклях, в туалеті треба змивати кухликом!

Дездемона. А ця фортеця і правда побудував Да Вінчі?

Д. Сиджу в чотирьох стінах, ва дварце без удобств...

Дездемона. А скоро прийде Отелло?

Д. ... І слухаю твої тупі запитання.

Дездемона. Їж, їж, їж, їж! Треба приймати мінливості долі. Сидиш тут в теплі...

Д. В духоті!

Дездемона. ...А він там...

Д. Йому хоча б не нудно.

Дездемона. Займися справою!

Д. Він уже взявся. Звільнив Кассіо.

Дездемона. Як?!

Після всього, що він для нього... для нас зробив. Він нагадував мені про рідний дім: добра, мила людина.

Д. Напився.

Дездемона. Ні.

Д. Поранив місцевого.

Дездемона. Неправда. Він не міг. Отелло – не міг!

Д. Вже не нудно?

Дездемона. Мушу їх помирити. Врятувати їх дружбу. Спаси.

Д. дає Дездемоні текст «Отелло» у перекладі Ірини Стешенко, показує, де читати.

Дездемона (*читає*).

Я чоловікові не дам спокою,
З терпіння виведу його, за Касьо
Благаючи безперестану; ліжко
Я оберну на школу...

Сцена 5

Отелло, Дездемона, Д.

Дездемона. Тема уроку – Кассіо.

Кассіо звичайний – надзвичайний.

Д. На цій схемі помітні очевидні відмінності Кассіо від інших кандидатів на посаду твого заступника.

Дездемона (*читає напам'ять*). То найвірніший з твоїх друзів:

Він випадково схибив, але відданий та щирий –

Союзник ваш і вірний сват,

Що нас так одружити намагався...

Д. (*підказує*). Між нами був послом...

Дездемона. І стільки раз,

Коли погано я про тебе говорила,

Завжди вступався за тебе.

А з приводу провини –

Її він визнав і сумує всею душею.

Д. Як на мене, аргументів більше ніж достатньо.

Дездемона. Кассіо необхідно повернути.

Отелло (*із сумнівом*). Так.

Д. Коли?

Отелло. Так-так.

Дездемона. То скоро?

Д. Візьмеш ти його назад до себе?

Отелло. Так-так, так, так, так, так...

Можна вийти? Дуже треба.

Сцена 6

Отелло зазирає у себе: там порожньо.

Отелло. В моєму розумі ховається така потвора,

Що страшно навіть погляд кинути.

Ех, Яго...

Далі Отелло говорить сам з собою.

Яго. Таке завзяте виправдовування Кассьо.

Отелло. Вона сліпа?

Яго. Любов сліпа.

Отелло. Не може бути: Дездемона – янгол.

Яго. Із міста, де повія – кожна третя,

і навіть у черниць – коханці.

Підступність, хитрість, мудрість –

то в Венеції чесноти.

Отелло. А я подарував їй хустку...

Яго. Ха! Для неї це – марноти.

Отелло. Ні, я не вірю: аби ми побрались

Він допоміг і все можливе зробив.

Яго. Так сутенер під інших свою дівку підкладає,

аби розвести нас – le sorole –

прибульців-простаків.

Отелло. Та він же наволоч й непотріб, хоч і білий!

Своє я мушу повернути – чи ризикую

Мішенню стати мізерного плебсу,

Що тикає на мене пальцем та глузує!

Сцена 7

Д. п'є командарію, Дездемона гладить хустку. З'являється Отелло, Д. ховається.

Дездемона. У тебе все гаразд?

Отелло. Вона питає ще.

Отелло шукає в кімнаті підтвердження своєї підозри, знаходить пляшку з-під командарії.

Дездемона (автоматично). Кассіо каже, після неї немає похмілля.

Отелло (до залу, ледве стримуючи гнів). В бойових умовах все просто. Ніхто не бухає, бо тупо бояться. Але тільки припиняються обстріли, починається бардак! пияцтво! та нестатутні відносини. Дисципліна – перше й головне, що має підтримувати командир.

Дездемона дивиться на нього, на автоматі ріже ножицями хустку.

Отелло. П'яних – до медсанбату! Штраф! І дві доби на гауптвахті!

Сцена 7

Дездемона та Д. у задушливій кімнаті, у замку, побудованому Леонардо да Вінчі. Дездемона намагається зібрати з рваних пазлів хустку. Д. стукає у зачинені двері.

Д. Він космонавт.

Дездемона. Що?

Д. Десь у далекій галактиці. В скафандрі, на космічному кораблі мчить у чорну далечінь на четвертій космічній швидкості. А ти тут, старієш у сто разів швидше – в безглуздій фортеці, яку помітив Лев Святого Марка.

Дездемона. Він такий емоційний, імпульсивний. На ньому таке навантаження, така відповідальність. Він стільки пережив.

Д. Вина! (Стучит в дверь).

Дездемона. Допомогти – обов'язок як жінки та дружини. Врятувать...

Д. Вина!

Дездемона. ...Пробачить, зрозуміть, прийнять – та повинитись.

Із криком «Вина!» Д. трошить все навколо, шматки хустки розлітаються. З'являється Отелло, Д. ховається.

Отелло. Тут галас, як в борделі.

Дездемона. Все добре?

Отелло. Розболілась голова.

Дозвольте хустку – із кривавими суніцями – цілющу.

Дездемона. Її немає зараз.

Отелло. Загубила? Чи подарувала?!

Дездемона. По-прала...

Отелло. Негайно принеси та покажи.

Дездемона. Поганий настрій – через Кассьо?

Отелло. Що-що?!

Дездемона. Будь ласочка, візьми його назад.

Отелло. Хустина!

Дездемона. Ні, давай про Кассіо спочатку.

Отелло. Хустина!!

Дездемона. Кассьо!

Отелло. Хустина – Кассьо?!!!

Сцена 8

Там само, ті самі. Маска Лодовіко приносить Отелло ~~хустку~~ лист. Отелло бере лист, цілує, розпечатує, читає.

Отелло. Шит!

Лодовіко. То як ся має лейтенант наш Касьо?

Отелло. Жодного разу не був у бою! Паркетний банкірський вилупок, нещасний рахівник, жалюгідний алкаш, нездара й боягуз – призначений губернатором!? Ви збожеволіли?! Більш немає гідних кандидатів?!

Дездемона. У лейтенанта з генералом Велика сварка. І надія вся на вас. Я все б дала, щоб знов їх помирити, Бо дуже Кассіо люблю.

Отелло. От лярво, ти не сповна розум'?!?

Дездемона. Як? Не дочула.

(До Лодовіко, весело, киває на Отелло). Він такий смішний. Розповіда всім, що не спить, а зранку бачу – хропе без задніх ніг!

Отелло. От курва!

Отелло б'є Дездемону, та падає.

Дездемона повзе по сцені. Підіймається: це Д.

Отелло відсмикує шторку: за нею Дездемона на п'єдесталі.

Дездемона. У тебе все гаразд?

Сцена 10

Отелло.

Отелло. Красуня та взірець чеснот, Вінець творіння, мрія, янгол, досконалість! Щоб ти згнила, пропала і здохла. Гарна вишивальниця, чудова музикантка. Співає, сука! Грає на лютні! То треба їй дати дозвіл на курварство. Щоб і надалі розсовувала перед усіма ноги! Гарнізонна лахудра! Венеціанська шльондра! Хвойда! На! на! на! на! Кур-р-рва!

Сцена 9

Дездемона та Д. в задушливій кімнаті, в замку, побудованому Леонардо да Вінчі.

Дездемона. А Лодовіко милий.

Д. Наш статус в дупі.

Дездемона. Я задихаюся.

Д. І кам'яніє тут. *(Показує на горло).*

Дездемона. Але ж він так любив мене. Прекрасний, надзвичайний. Розповідав про подвиги..

Д. *(із сарказмом).* То чорна магія.

Дездемона. Чаклунська хустка?

Д. Ти станеш тверда, токсична, невинна! Збирайся й вали.

Дездемона. Ні, мушу бути з ним

До подиха останнього.

Д. Та нахер він тобі.

Дездемона. Як я [від тебе] втомилась. Непристойна, брідка, брудна. Вся ці обценна лексика – вона руйнує нас на генному рівні!

Алкоголь, розпуста – це все низька самосвідомість! Настроюеш мене проти чоловіка, але я клялася йому «в багатстві і в бідності».

Д. Та все, б**, здохнути на місці. Як там, щоби не дуже себе спотворити?

Дездемона. Я пишатимусь ним навіть з того світу!

Сцена 11

Кімната Дездемони. Вона у ліжку. Шурхотять таргани.

З'являється Отелло.

Отелло. Чи ти молились на ніч, Дездемоно?

Дездемона. Так, пане мій.

Отелло. Якщо ти маєш певний гріх,
Якого би не відпустило небо, -
Молися швидше.

Дездемона. Я не знаю. Каюсь.

Отелло. Кассіо. Хустина.

Дездемона. Ти хочеш мене вбить?

Отелло. І є причина.

Дездемона *(хитаючи головою)*. Я безневинна.

Отелло. От і помри такою. Вбивши, тебе буду
Навік любити.

*Отелло душить Дездемону. Бачить, що це Д., відкидає труп за ліжку.
З'являється маска Лодовіко.*

Отелло *(приголомшений)*. Хто це зробив?

Лодовіко *(дивиться за ліжку)*. О мамма міа!..

Отелло. Хто це?

Лодовіко. Дружина ваша.

Отелло. Ні!

Лодовіко. Як все це сталося?

Отелло. Її убив не я!

Лодовіко *(лається)*. Чортячий зад!... *(До Отелло)* Тут всюди камери.

Отелло. Негайно відмотай назад!!!

Акт 3. Записи з камер спостереження

Сцена 1

Отелло.

Отелло. Солдат - це член, на кінці якого знаходиться людина.

Але в кожного солдата є рідне місто, батько й мати.

Мое місто дісталось ворогу. Мого батька вбили. Моя мати померла.

Я говорив з відображенням у дзеркалі, уявляючи, що то мій батько.

Я обіймав стілець, уявляючи, що то моя мати. Коли мій єдиний брат загинув... *(Обличчя Отелло незворушне)*.

Хустка. Єдине, що залишилося від матері. *(Показує хустку з вишитими на ньому суніцями)*. Бачите? Це її криваві сльози. Вона вишила їх тут, бо ніколи не плакала. Не на часі проявлять почуття, час воювати.

Сцена 2

Дездемона. *Дзижчать мухи. Шарудять таргани. Зі стелі в таз тихо капає крапля.*

Дездемона. «Одна. Одна. Одна. Одна». Ні, це крапля одна. Я не одна. Я живу в красивому палаццо, в мене все є. Є тато й слуги, ми вишиваємо з Інесою по неділях. Тільки... У мене у вухах дзижчать мухи, в голові шарудять таргани, шарудять думки, і я повзаю по підлозі й по стелі та відчуваю всім своїм хітином все, до чого я звикла, й білі накрохмалені серветки на столиках... Тільки кому я про це розповім? Батькові? Слугам? Тим красивим женихам?

Дездемона *ріже ножицями все підряд. З'являється Д.*

Д. Мені.

Дездемона. Я ні мишей, ні змій, ні павуків не боюсь - тільки тарганів.

Д. Коли мені було 5 років, я упала з велосипеда.

Дездемона. Не можеш змінити обставини – зміни до них своє ставлення.

Д. Використовуй тарганів у їжу – і будеш ставитись до них як до здобичі.

Дездемона. Поки я їхня здобич. Вони їдять мій епідерміс.

Д. Вони відклали в моєму вусі яйце.

Тихо ворухаться, шурхотять хітином,
У м'ясо вкладають білі личинки.
Стаєш токсичним, твердим, безневинним –
Аж до найдрібнішої своєї частинки.

Сцена 3

Дездемона та Д. танцюють Ballo dell Fiore.

Д. «Сеньйори не какають!» А я – серу. До речі, ти жахливо виглядаєш.

Дездемона. Маю бути гарною господинею. Слухати батька. Бути охайною. Мушу економити. Дівчина має бути скромной. Спочатку заслужити. Повинна уступать. Я прагну досконалості.
Вуркочуть голуби.

Д. Вля, от що із цим робити?!

Дездемона. Маєш знайти собі чоловіка

Д. Але як я дізнаюсь, що це він?

З'являється Отелло, ламає палку об спину.

Д. (до Отелло). Ви танцюєте «Танок із квіткою»?

Отелло. Я. Взагалі. Не сплю.

Дездемона. Як я його розумію...

Д. Довгими зимовими вечорами я буду слухати про його подвиги, а він – гріти мої долоні.

Відсунувши Дездемону, Д. підходить до Отелло, виймає з його піхов кортик, протикає ним капусту в банці. Знову, і знову, і знов. Світло поступово гасне.

Д. Я так люблю, як ви це розповідаєте: «За роком рік, про битви, про облоги...»

Отелло. Лихі пригоди на землі і морі...

Д. У мене аж мурашки по шкірі...

Отелло. Як був не раз на волосок від смерті,
Як полонив мене жорстокий ворог

Д. ...І в рабство запродав та як опісля
Ти вирвався на волю;

Отелло. Й про всі мої мандрівки!..

Д. Казав про канібалів-людожерів...

Отелло. Скажена. Спокуслива! Божественна!

Д. занурює Отелло у ванну.

Отелло. Ти створила критичну масу атаки. І я перед тобою тепер – атакуючий лідер.

Зтм.

Яскраве світло. Отелло сам. Оголений встає у ванні.

Отелло. Таке відчуття, що я голий.

*Без будь-якого успіху намагається відтерти чорноту зі шкіри.
Плескається вода.*

Сцена 4

Плескається вода. Дездемона і Д. пливають в човні по каналу. На Набережній Цицьок Fondamenta di Tette горлає пісню п'яна повія.

Дездемона. «Діздемона» означає «злосоряна». Він дізнається, яка я нікчемна, і кине. Шлюб можуть зробити недійсним. Отелло – вбити. Батько від мене відмовиться, а решта буде тикати пальцями, і мені тільки й лишиться, що накладти на себе руки.

А раптом він передумає? А раптом розлюбить? Він квапить, мені дорікає, ми знов посварилися. Мені страшно, я задихаюся, все костеніє, і сукня змокла від холодного поту.

Йому зі мною добре. Він не може без мене жити. Я не знайду нікого, хто б любив мене більше, ніж він. Я маю цінувати наші відносини. Я маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довірять.

Д. Блядь, візьми себе в руки.

Дездемона витирає об сукню спітнілі долоні.

Д. Ти – шістнадцятирічна пиздюха, чайник на палубі життя. Запала на старого мавра й набудувала стартапів без бекграунду. Вишивай на п'яльцях котиків, блять, з жоржинами. Дочекаєшся, поки батько видасть тебе за якогось молокососа – сина впливового папіка. Повернути назад?!

Сцена 5

Отелло чекає Дездемону. Говорить сам з собою.

Отелло. Так, може, повернуть назад?

Солдат. Якщо у тебе відібратъ

Все, що непотріб так цінує...

Лишиться тільки честь.

Безчестя – смерть,

А хто несправедливий – той

безчесний.

Хочеш сказати, я віддав посаду Кассіо – хоча був більш гідний претендент?!

Чість обмінять на дівку,

І на послуги – посаду.

Як вибирав ти, зрадити кого?

Це трибунал...

З'являються Дездемона та Д.

Д. Солдате мій!

Отелло. Я генерал.

Отелло загортає їх маскування.

Д. А правда, що чоловіки думають Богом?

Отелло. Я все покладаю до твоїх ніг.

Скинувши маскування, Отелло поспішно йде.

Дездемона (йому вслід). А я?!

Д. Хер там: сиди тут та хвилюйся.

Сцена 6

Дездемона та Д. в готелі «Стрілець». Гучно дзижчать мухи та шурхотять таргани.

Дездемона. Я маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довіряти. Маю йому довіряти.

Д. Може, накладеш на себе руки прямо зараз?

У нічній тиші вуркочуть голуби.

Дездемона. Хто? Що це?

Д. За тобою. Хочуть дізнатися, чи у тебе все гаразд з головою.

Сцена 7

Дездемона та Д. заходять до будівлі сенату, за ними біжать лікарі.

Вопросы врачей:

Ви вже повінчались? Де збираєтесь жити? Чи ведете статеве життя із мавром? Скільки плануєте мати дітей? Як батько ставиться до вашого шлюбу?

Дездемона. Як вони сміють так на мене дивитись?!

Д. *(стиха, до Дездемони).* Ти – дочка сенатора з готельного номера мавра.

(До всіх). Балабай, балабай,
Кого хочеш, продавай на шоу «Балабай»!

Лікарі. Про шлюб не хоче ані слова чути
Та відмовляє кращим женихам –
Аж раптом кинулась без страху глузувань
В обійми чорного страховиська...

Дездемона. Мені шкода Отелло. Мені шкода батька. Я мушу зараз когось із них зрадити? Мені ще ніколи так не хотілося стати якоюсь мухою, тарганом...

Врач. Може, визнаєте варіант чорної магії?

Дездемона. Так. Ні. Лише Отелло здатний так мене любить.

Моє щастя – з ним.

Дездемона робить крок у бік Отелло. Батько Дездемони кривиться, як скульптури Мессершмітта.

Монолог батька

Я думав, що заслужив повагу, але, виявилось, ні. Ти жила у палаццо, у тебе було все, **я** стільки в тебе вклав, але ти й не подумала про подяку. **Я** вірив у краще, що в тобі є, але ти вибрала найгірше, що тіки можна уявити. Ти **моя** єдина дочка, єдина дитина, **я** стільки в тебе вклав, **я** сподівався, твоє життя буде влаштоване, ти станеш гарною матір'ю сімейства – зразком для наслідування, а **я** на старості бавитиму онуків. Але ні. Ти нічого цього не захотіла. **Я** помилився.

Онде стоїть благородний муж, сину якого ти відмовила минулого тижня. **Мені** перед ним так соромно, що хочеться провалитися крізь підлогу та потонути в морських водах, **мені** так боляче, і ком здавив горло.

Ганьба **мені** та безчестя. Ти більше не **моя** дочка. Запам'ятай, назавжди запам'ятай **мій** спорожнілий, помертвілими погляд. **Мою** горду постать в цьому соромі. **Я** помру незабаром після твого від'їзду, і нехай тебе до кінця життя мучать сумління та каяття. На моніторі ведеться підрахунок кількості використаних займенників «я» та його похідних. Результат – 15.

Батько Дездемони. Я б краще взяв дівча якесь чуже, ніж породив та виховав таке своє!

Дездемона. Тато!

Д. Ви ж завжди хотіли, аби ваша дочка вийшла заміж та була щаслива!

Батько Дездемони. Смієтесь! Бридкі пієни коло моїх ран!

Д. Тому що люди – суки й обожнюють мучити одне одного.

Стоп-кадр.

Сцена 8

Отелло та Лодовіко.

Лодовіко. Давай додивимось все до кінця.

Отелло. І так все ясно: з самого початку все зрозуміло наперед було!

Її знов задушу.

Лодовіко. Нічого не поробиш.

Отелло. Невже неможна відвернути зло?!

Послухай, пошукай там щось раніше, Лодовіко!

Момент, з якого можна запобігти лиху!

Лодовіко. Ніяких записів немає більше.

Отелло. Щось має існувати натомість!

Лодовіко. Є метроном – і вихід в підсвідомість.

Акт 4. Сім сеансів гіпнозу

Сеанс 1. Мати мие Отелло

Маска Матері Отелло та Отелло, ще не схожий на маску.

Отелло. Красуня та взірець чеснот,

Вінець творіння, мрія, янгол, досконалість. *(Цілує їй руки).*

Мати Отелло. Запам'ятай: підлесники горять у пеклі.

У тебе все гаразд?

Отелло *(ледь не плачучи).* Мене вдарив сусідський хлопчисько.

Мати Отелло. Жаліти себе... Ти не маєш права на слабкість.

Ти сильний духом. Ти не будеш плакати. Згадай: за роком рік, про битви, про облоги ... Коли іспанці під стінами міста палили еретиків, коли напали на Гранаду, коли тебе взяли у заручники, я повторювала: син, будь сильним, не на часі проявляти почуття. Час воювати.

Отелло. Мені...

Мати Отелло *(перебиває).* Твій батько кинув мене: він помер.

Гранада була для мене всім – і тепер занепала. Для мене надто багато ударів, нехай Богові буде соромно перед жінкою, яка молилася йому сорок років по 5 разів на день. Але й тепер ніхто не побачить мого болю. За ці десять років я не пролила жодної сльозинки.

Отелло. У мене...

Мати Отелло *(перебиває).* Ти з царського роду. Війна тече в твоїх жилах. Ми принесли цим дикунам сади, бібліотеки, іригацію й медицину, ми будували тут палаци, ткали шовки, парчу й оксамит, робили коштовні прикраси, кували гострі мечі. Вони перемогли, але ти, як і раніше, маєш право стояти перед ними з покритою! й високо піднятою головою. Пишайся своєю сім'єю.

І в той же час я велю тобі: коли все буде скінчено, прийми їхню віру.

Отелло *(обурено).* Немає Бога, крім Аллаха!

Мати Отелло *(перебиває).* Слухай мене! Я вклала у вас всі сили, всю душу. Я не спала ночами, виростила вас, викормила. Ви повинні – чуєш! – бути мені вдячні.

Отелло. Але!..

Мати Отелло *(перебиває).* В душі ти, звичайно, завжди будеш мусульманин. Але я хочу, аби ти всього досяг у житті. Ти – мій перший, ти – старший, ти – кращий. Ти – прапор нашої сім'ї. Я хочу

пишатися тобою навіть з того світу. Твій брат: я завжди казала йому брати з тебе приклад і наказала скрізь іти за тобою.

Отелло. Він мене ненавидить.

Мати Отелло. Безглузда підозрілість? Припини. І не перебивай. Візьми цю хустку. У ній – моя радість, у ній – мої криваві сльози.

Отелло. Я мушу передати його своїй обраниці (?) (*Бере хустку*). Ще не народилася на світ така ж свята жінка. Твоя хустка завжди буде зі мною. (*Цілує хустку*).

Сеанс 2

Дездемона, маска Батька Дездемони: він зайнятий державними справами. У Дездемони в руках лялька Д. та витинанка з капустяного листа.

Дездемона. Таточко!

Батько Дездемони. Не заважай!

Дездемона. Я хочу до мами.

Батько Дездемони. Вона пішла до янголів.

Дездемона. Янголи їй дорожче, ніж ми?

Батько Дездемони. Звичайно.

Дездемона. Чому?

Батько Дездемони (*підводиться*). Тема уроку – янголи.

Дездемона. Янголи!

Батько Дездемони. Янголи звичайні – незвичайні.

Янголи не заважають батькам. Не задають дурних питань. Янголи завжди слухняні та в усьому підкоряються старшим.

Вуркочуть голуби.

Дездемона. Мені сумно.

Батько Дездемони. Звичайно: ми ще носимо жалобу по матері. А коли стане зовсім сумно, дякуй Господові.

Дездемона. За що?

Батько Дездемони. Завжди є, за що дякувати Господу. Ти живеш у красивому палаццо, у тебе є гарні сукні та багато іграшок.

Дездемона. Я за все це вже подякувала тобі.

Батько Дездемони. Отже, дякуй Господу за батька, який це тобі дає.

Дездемона. А ти не підеш від мене до янголів?

Батько Дездемони. Тільки якщо будеш слухняною дівчинкою!

Сеанс 3

Отелло, маска Брата Отелло.

Отелло.

Я бачив це на власні очі
Злетіло декілька бійців в повітря
І кроках в десяти від нас ядро
Рознесло мого брата.

Брат Отелло. ...Втім силу духу ти і тут зберіг.

Отелло. Коли на тебе дивляться тисячі, ти не маєш права на слабкість.

Брат Отелло (*з усмішкою*). «Не на часі проявляти почуття. Час воювати».

Отелло. Ти зрадив мене: ти вмер.

Брат Отелло. Я завжди був з тобою. У плаванні на Нову Землю, у найманці, у християнство...

Отелло. Наша мати нами б пишалась.

Брат Отелло. Ти завжди виправдовував її сподівання.

Отелло. Вона знала, як краще.

Брат Отелло. В твоєму розумі ховається така потвора,
Що страшно навіть погляд кинути.

Отелло. Що? Де?

Брат Отелло. Голодна пустота. Виючий монстр, який постійно вимагає
нової жертви.

Отелло. Все маячня.

Брат Отелло. Вона ця потвора. Я зник у її голодній пащі. Ти ж і
сам ненавидиш її!

Отелло. Мати для мене – свята!

Брат Отелло. А що каже твій поганий двійник?

Отелло. Ти завжди міг піти!

Брат Отелло. Я пішов.

Сеанс 4

*У таз капає крапля. Шурхотять таргани. По телевізору показують
«Відео для Дездемони».*

Дездемона шльопає ляльку Д., насильно годує її огірком.

Дездемона. Їж, їж, їж, їж!

З'являється Батько Дездемони.

Батько Дездемони. Дездемона!

Навіщо ти знову тут ховаєшся?!

Дездемона. Я граю.

Батько Дездемони. З цією брудною старою лялькою? Ти, дочка
сенатора! Де гарна пташка, яку я тобі подарував?

Викидає ляльку Д.

Дездемона (плаче). Це подарунок мами!

Батько Дездемони. Йди, нема чого тут робити! (Силоміць піднімає
Дездемону).

Дездемона. А!!! Боляче!

Батько Дездемони. Не прикидайся!

Дездемона. У мене тут синець.

Батько Дездемони. Та звідки?

Дездемона. Це ти зробив, коли ми грали.

Батько Дездемони. Коли?

Дездемона. Коли ти голуба подарував мені.

Батько Дездемони. Що ти знову вигадуєш?! Лазити по сходах та
горщиках, а потім звалюєш на інших?! Мала брехуха!

Ти знаєш, що брехунам у пеклі у язик втикають гострі голки?!

Та цілу вічність задихаються вони?!!!

Дездемона задихається від плачу.

Батько Дездемони. Так звідки в тебе той синець?

З'являється Д.

Д. (перебиває). Я упала з велосипеда.

Сеанс 5

Дездемона, Отелло.

Отелло. Перед офіційною церемонією – невелика формальність.

*Отелло приміряє, наскільки Дездемона заповнює його внутрішню
порожнечу.*

Отелло. З тобою добре мені.

Дездемона. В тобі я хочу розчинитись!

Отелло. Я з царського роду. Війна тече в моїх жилах. Нас
перемогли, але я, як і раніше, маю право стояти перед будь-яким з
вас з покриттям! та високо піднятою головою.

Дездемона. Ти мій прапор, моє знамено.

Отелло. Я все покладаю до твоїх ніг. (Кладе до ніг Дездемони хустку).

Дездемона. Я...

Отелло (перебиває). Я пишаюся своєю сім'єю.

Отелло опускає Дездемону на хустку, прилаштовує її для міньета.

Отелло. Думаю, тобі треба походити до тренажерного залу. Перш за все, для власного самовдосконалення. Ніжніше. До речі, ти ж граєш на лютні? Треба буде як-небудь поєднати. У нас одна... дівчина, б**, так вміла. Потім її рознесло ядром. Шкода було. Всій роті. Вона теж... з Вене-єції... Заспівай, заспівай будь-що. Венеціанська шльондра! Так, так, так, так! Брудна сучка! Лахудра! (Б'є Дездемону). Мма-аа-мм-аа. (Кінчає).

Дездемона. У тебе все гаразд?

Отелло (бажаючи витертися). Де хустка?

Дездемона піднімається, як в тумані, шукає. Відсмикує шторку: там Д. з хусткою.

Д. Скажи «Я впала з велосипеда».

Сеанс 6

Дездемона, Д.

Дездемона (відсторонено). А Лодовіко милий...

Д. «Я. У-па-ла. З. Ве-ло-си-педа».

Ні, ну послухай, я не зобов'язана все це за тебе терпіти. Коли той хрін роздягав тебе поглядом. А той – терся об твоє плече. А той бурмотів, що ти насилася йому голою. Слуга з будинку навпроти підглядав. Ще один мастурбував на твоє вікно. А коли в дванадцять років ти лежала в гарячому маренні, лікар лапав тебе за груди. Вкладаючи член в твою руку.

Дездемона (закриває вуха). Нічого цього не було!!

Д. Ти зробила з мене дівчинку для биття. Але ж це ти їх притягнула. Ти сама їх спокусила.

Дездемона. Ні.

Д. «Я. У-па-ла. З ве-ло-си-педа».

Дездемона. Велосипеда не було.

Д. Тоді скажи, що було! Скажи, що було!! Їж, їж, їж, їж!!!

Дездемона. Воляче рот!

Д. Рот рвуть членом!

Дездемона, задихаючись, кашляє.

Д. Член у горлі, член у роті! Смердючий куц з яйцями: вони бовтаються, і несе нудотним одеколоном. Ці яйця були! в твоєму роті!

Дездемона. В твоєму!

Д. Мені 5 років. Я блюю.

Дездемона. Буэ-э-э-э-кхэ-кхэ!

Д. Скажи, кому з вас було приємніше: йому, коли він кінчив, чи тобі, коли він взяв, нарешті, на руки та запропонував пограти, а потім всучив того потворного голуба?!

Дездемона блює.

Д. Таточко.

Дездемона. Це моя провина. Я сама винна. Господи, який сором, який сором. Який сором.

Д. Плач, плач.

Дездемона. Я сама, одна!!

Д. Ти не сама: з тобою я, мухи, таргани та голуби.

Дездемона. Жахливі. Бридкі. Брудні.

Д. Погані, погані.

Дездемона. Чому такі погані?

Д. Тому що ти – хороша.

Дездемона. Я мушу, мушу. Я мушу бути хорошою.

Д. Але найзаповітніше бажання хорошої дівчинки...

Дездемона. Стати поганою?

Д. Вдавитись.

Сеанс 7

Спальня. На ліжку мертвим сном спить чи то Дездемона, то чи то Д. З'являється Отелло.

Отелло. Все життя одне й те саме, одне й те саме. Зустрінеш людину: на вигляд приємна, ходить посміхається. А варто ненадовго відвернутися, і вона тобі на! – і ніж у спину. Скільки було тих ножів... І скільки разів я собі обіцяв: ніколи! не вірити жінкам. Скільки у них підлості, брехні, лицемірства. І принцеса, яку ти зводиш на п'єдестал, виявляється примітивною дешевою хвойдою. Знову, і знову, і знову – і всередині та само порожнеча.

Підходить до Дездемони.

Чи ти молилась на ніч, Дездемоно?

Чи ти молилась на ніч, Дездемоно?

Чи ти молилась на ніч?..

Дездемона не відповідає.

Отелло хапає ту, що лежить у ліжку, трясє за плечі: виявляється, це безневинна Дездемона – і вона вже мертва.

З'являється маска Лодовіко: картина така, ніби Отелло тільки що задушив Дездемону.

Приголомшений Отелло випускає труп із рук.

Отелло. Хто це зробив?!

Текст з путівника

З 1506 по 1508 рік місцевим губернатором був Кристофоро Моро, один з нащадків відомої патриціанської сім'ї. Як годиться аристократу, він обрав військову кар'єру й отримав посаду правителя Кіпру. Все було добре, доки на острові не з'явивсь командувач найманими військами Мауріціо Отелло. Чарівна дружина губернатора Дездемона не встояла перед красенем-воюкою і зрадила чоловікові. Імпульсивний Кристофоро задушив її і кинув у море, а потім заколов себе.

Відвідайте місце кривавої трагедії! Вхід – 7 лір, вихідний – понеділок.

Отелло. З іменами трохи наплутали. Але в цілому – чудова історія для путівника.

Зараз ми налагодимо окупність замку! *(Вихоплює з піхов кортик).*

Лодовіко. Негайно прибери кортик!

Отелло. Гондо-он. Нік-чем-ність.

Лодовіко. Не роби дурниць!

Отелло. О, соо-роом..

Лодовіко. Ти нічоґ' не зміниш!

Отелло. І кисню майже не лишилось.

Лодовіко. «Смерть – для слабаків!»

Отелло. Ти бачиш палець вказує на мене?

Лодовіко. Перст вказує, що ти – страждалець?

Отелло. На понюх щастя честь змінюв.

Лодовіко. Ні, зупинись!

Отелло. Але ж ти бачиш: палець, палець, палець!!!

Заколює свій внутрішній палець.

Таргани розбігаються. Наступає повна тиша.

Лодовіко. Думаєте, всі померли? Це вони померли – від сорому. Кассіо, наприклад, не вмер. Він тут бос. Понаїхали його родичі з банкірською Флоренції, відкрили тут філію, віджали екскурсійне бюро...

Голос з динаміка. Уважаемые горожане и гости столицы.
Туристическое бюро «Краевид» приглашает вас совершить увлекательное путешествие по одному из древнейших городов мира – кхи-кхи-кхи-кхэ-кхэ-э-э...
Диктор кашляе, задыхается.

Зішло сонце. Кров'ю, що розтеклася по підлозі, снідають мухи. Ніжно воркочучи, голуби сруть на трупи, історичні будівлі, герб Венеціанської республіки. Золочений Лев Святого Марка блищить на сонці, наче нічого й не було.

Київ

31 грудня 2016